

VI KEELANDOVÁ

IKAR

POZVÁNKA

Votrieť sa na svadbu pod cudzím menom? Prečo nie!

POZVÁNKA

VI KEELANDOVÁ

POZVÁNKA

Preložila Andrea Vargovčíková

Vi Keeland
THE INVITATION

Copyright © 2021. THE INVITATION by Vi Keeland
Translation © 2022 by Andrea Vargovčíková
Model: Nick Bateman
Photographer: Tamer Yilmaz
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8157-8

Prvá kapitola

STELLA

„Nemôžem tam ísť,“ vyhlásila som a zastala uprostred mramorového schodiska.

Fisher kráčal zopár krokov predou mnou, a tak sa ku mne vrátil. „Ale môžeš. Spomínaš si, ako si v šiestej triede mala urobiť prezentáciu o svojom obľúbenom prezidentovi? Bola si nervózna až hrôza. Bála si sa, že zabudneš všetko, čo si sa naučila, budeš tam len stáť a všetci budú na teba civieť.“

„Spomínam si, a čo?“

„Nuž, toto je niečo podobné. Vtedy si to zvládla, pamätáš?“

Fisher sa isto zbláznil. „V ten deň sa zhmotnili všetky moje strachy. Stála som pred tabuľou a pot sa zo mňa cícerkom lial. Nedokázala som si vybaviť jediné slovo, ktoré som napísala. Všetci spolužiaci na mňa zízali a ty si na mňa skríkol.“

Fisher prikývol. „Presne tak. Tvoja najhoršia obava sa splnila, a predsa si sa dožila ďalšieho dňa. Vlastne ten deň sa napokon stal najlepším dňom tvojho života.“

Zarazila som sa. „Ako to?“

„To bolo prvý raz, čo sme sa ocitli v rovnakej triede. Považoval som ťa za ďalšiu protivnú babu, ktorá sa v ni-

čom nelíši od ostatných. No v ten deň po vyučku si ma zvozila za to, že som ťa počas prezentácie vyrušoval. Vtedy som zistil, že vôbec nie si ako ostatné baby. A vtedy som sa rozhodol, že budeme najlepší kamaráti.“

Pokrútila som hlavou. „Veď som sa s tebou do konca školského roka nerozprávala.“

Fisher pokrčil plecami. „Ale na ďalší rok som si ťa získal, nie? A teraz si určite pokojnejšia než pred dvoma minútami, pravda?“

Vzdychla som. „Asi hej.“

Nastavil mi rameno. „Tak ideme?“

Prehltla som. Hoci som sa desila toho, na čo sme sa podujali, zároveň som sa nemohla dočkať, kedy uvidím knižnicu so svadobnou výzdobou. Na schodoch pred ňou som sedávala celé hodiny, pozorovala okoloidúcich a rozmýšľala o nich.

Fisher trpezlivo čakal, kým ja som ešte chvíľu premýšľala. Sťažka som si vzdychla a zakvačila mu ruku o lakeť. „Ak nás zatknú, zaplatíš kauciu za nás oboch. Ja som švorc.“

Ohúril ma žiarivým úsmevom filmovej hviezdy. „Dohodnuté.“

Cestou po schodoch k vchodu do Newyorskej verejnej knižnice som si v duchu prechádzala všetky detaily, na ktorých sme sa v taxíku dohodli. Dnes večer sme sa volali Evelyn Whitleyová a Maximilian Reynard. Max pracuje v realitách – jeho rodina vlastní firmu Reynard Properties – a ja som vyštudovala Whartonskú univerzitu a nedávno som sa presťahovala späť do New Yorku. Obaja žijeme v Upper East Side – aspoň toto bola pravda.

Pri veľkých vstupných dverách stáli dvaja čašníci v rovnošatách a bielych rukavičkách. Jeden z nich držal pod-

nos s pohármi šampanského, druhý písaciu podložku. Hoci ma nohy samy niesli, srdce mi išlo vyskočiť z hrude.

„Dobrý večer,“ kývol nám čašník s podložkou. „Vaše meno, prosím.“

Fisher bez mihnutia oka vyslovil prvú z pripravených lží.

Muž so slúchadlom v uchu prebehol zoznam a prikývol. Kývol nám, aby sme vošli, a druhý čašník nám podal pohár s bublinkovým nápojom. „Vitajte. Obrad sa bude konať v rotunde. Hostia nevesty sedia vľavo.“

„Ďakujem,“ povedal Fisher. Len čo nás už nemohli počuť, nahol sa ku mne. „Vidíš? Lahké ako facka.“ Srkol si šampanského. „Ó, to je dobrota.“

Ako len mohol byť taký pokojný? A ako sa mu vôbec podarilo nahovoriť ma na túto šialenosť? Pred dvoma mesiacmi som sa vrátila domov a našla Fishera, ktorý bol zároveň mojím susedom, kutrať ako zvyčajne v chladničke. Pustil sa do dvojdňového kuracieho rezňa na milánsky spôsob a ja som zatiaľ sedela za kuchynským stolom, triedila poštu a popíjala víno. Kým sme sa rozprávali, otvorila som veľkú obálku, ani som sa nepozrela na adresu prijímateľa. Vytiahla som z nej úžasné svadobné oznámenie aj s pozvánkou na svadbu – čierno-biele so zlatými lístkami. Vyzeralo ako pozláténé umelecké dielo. Svadba sa mala konať v Newyorskej verejnej knižnici, zo všetkých možných miest práve neďaleko mojej niekdajšej kancelárie, tam, kde som často sedávala na ikonických schodoch a obedovala. Nebola som tam už aspoň rok, preto ma nadchlo, že tam pôjdem na svadbu.

Hoci som nemala ani poňatia, kto sa to vlastne žení či vydáva – žeby nejaký vzdialený príbuzný? Mená mi absolútne nič nehovorili. Len čo som otočila obálku,

rýchlo som zistila prečo. Otvorila som poštu svojej bývalej spolubývajúcej. Bf. Samozrejme, na tú rozprávkovú svadbu na jednom z mojich obľúbených miest som nebola pozvaná ja.

Po pár pohároch vína ma však Fisher presvedčil, že by som tam mala ísť ja a nie Evelyn. Aspoň toľko mohla moja šlendriánska spolubývajúca pre mňa urobiť, presne tak to povedal. Odsťahovala sa totiž uprostred noci, vzala mi aj niekoľko obľúbených párov topánok, zato mi nechala dvojmesačný dlh na nájomnom. Takže by som aspoň mala ísť na tú drahú snobskú svadbu. Veru tak, nikto z mojich priateľov by sa nesobášil na takom mieste. Po dopití druhej fľaše merlotu Fisher usúdil, že tam pôjdeme namiesto Evelyn – votrieme sa na svadbu a zabavíme sa v mene mojej mizernej spolubývajúcej. Fisher dokonca napísal na kartičku odpoveď, že príde-me dvaja, a vložil si ju do zadného vrecka, aby ju na druhý deň odoslal.

Pravdupovediac, na naše plány, ktoré sa zrodili v alkoholickom delíriu, som načisto zabudla. Až kým pred dvoma týždňami neprišiel Fisher domov so smokingom, ktorý si požičal od kamaráta. Vyhlásila som, že rozhodne nepôjdem na cudziu svadbu, a on urobil to, čo vždy: Prinútil ma považovať jeho zlý nápad za celkom použiteľný.

Až doteraz. Stála som uprostred priestrannej haly na svadbe, ktorá musela stáť prinajmenšom dvestotisíc dolárov, a mala som pocit, že sa pocikám.

„Vypi to šampanské,“ poradil mi Fisher. „Trochu sa uvoľniš a vráti sa ti farba do líc. Vyzeráš, akoby si mala pred celou triedou povedať, prečo máš rada Johna Quincyho Adamsa.“

Fľochla som naňho prižmúrenými očami, no vôbec som ho nezastrašila. Usmial sa na mňa. Tu sa určite neuvoľním. No poslúchla som ho a vypila pohár do dna.

Fisher si nenútene strčil ruku do vrecka nohavíc a so zdvihnutou bradou sa obzeral okolo seba, akoby sa v živote ničoho nebál. „Už dlho som nevidel svoju starú kamarátku, *párty zvieru Stellu*,“ utrúsil. „Čo si myslíš, ukáže sa tu dnes?“

Podala som mu prázdny pohár. „Zavri zobák a zožeň mi ďalší pohár, inak sa porúčam.“

Zachechtal sa. „Jasnačka, Evelyn. Len seď a hlavne sa neprezrad' skôr, ako uvidíme tú nádhernú nevestu.“

„Nádhernú? Veď ani nevieš, ako vyzerá.“

„Všetky nevesty sú nádherné. Preto majú závoj – pod ním tie škaredé tak či tak nevidíš, a všetko je v ten výnimočný deň čarovné.“

„Aké romantické.“

Fisher žmurkol. „Nie každý je taký pekný ako ja.“

Tri poháre šampanského mi pomohli upokojiť sa, a tak som počas svadobného obradu dokázala obsedieť. Nevesta rozhodne nepotrebovala závoj. Olivia Rothschildová – alebo Olivia Royceová, ako sa po dnešku bude volať – vyzerala úchvatne. A keď ženích odriekol prísahu, až ma premohli slzy dojatia. Škoda, že títo dvaja šťastlivci nie sú mojimi kamarátmi, pretože jeden zo ženíchových hostí bol neskutočne príťažlivý. A Livi – tak som ju v duchu nazvala – by ma s kamošom svojho mužička zoznámila. No beda, dnes sme sa sem dostali ľstou a ja veru nie som Popoluška.

Cez prestávku sme sa presunuli do nádhornej miestnosti, v ktorej som ešte nikdy nebola. Kým som čaka-

la pri bare na drink, prezerala som si strop s obrazmi. Fisher sa ospravedlnil na toaletu, no podozrievala som ho, že v skutočnosti má v úmysle prehodiť pár slov s pekným čašníkom, ktorý z neho nespúšťal zrak, odkedy sme sem vkročili.

„Nech sa páči, slečna.“ Barman mi podal pohár.

„Ďakujem.“ Rýchlo som sa okolo seba poobzerala, či si ma nikto nevšíma, potom som priložila nos k poháru a zhlboka sa nadýchla. *Rozhodne to nebolo to, čo som si objednala.*

„Hm, prepáčte. Použili ste Beefeater namiesto Hendricksu?“

Barman sa zamračil. „To si nemyslím.“

Privoňala som druhý raz. Bola som si istá, že nápoje zamenil.

Mužský hlas po mojej ľavici ma prekvapil. „Ani ste to neochutnali a už viete, že použil nesprávny džin?“

Slušne som sa usmiala. „Beefeater je vyrobený z borievky, pomarančovej kôry, mandlí a zmesi bylín, ktoré mu dodávajú chuť sladkého drierka. Hendricks je z borievky, ruže a uhorky. Voní inak.“

„Pijete ho s ľadom a precedený alebo s kockami ľadu?“

„Ani s jedným. Je to džin martini, takže je v tom aj vermút.“

„A podľa vône zistíte, že barman použil nesprávny džin, hoci ste to ani neochutnali?“ Jeho tón jasne prezrádzal pochybnosti.

„Mám veľmi dobrý čuch.“

Muž sa pozrel poza moje plece. „Hej, Hudson, stavím sa o stovku, že táto dáma nerozozná rozdiel medzi dvoma džinmi, ak ich postavíme vedľa seba.“

Odkiaľsi sprava sa ozval druhý mužský hlas, hlboký, zamatový a hladký – asi ako džin, ktorý mal použiť barman do môjho drinku.

„Dám dve, že rozozná.“

Otočila som sa k mužovi ochotnému staviť na moje schopnosti. Vypeštila som oči.

No páni! Bol to ten úžasný chlap, ktorého som sledovala počas obradu. Cívela som naňho takmer celý čas. Z diaľky sa mi javil pekný, no takto zblízka mi priam vyrážal dych, až sa mi rojili motýle v bruchu. Tmavé vlasy, opálená pokožka, ostro rezaná sánka a zmyselné plné pery. Účesom – vlasmi uhladenými dozadu s cestičkou naboku – pripomínal filmovú hviezdu zo starých čias. Zo zadného radu počas obradu som však nevidela jeho prenikavé oči, modré ako oceán. A nimi mi práve skúmal tvár.

Odkiaľšala som si. „Stavíte dvesto dolárov na to, že rozoznám rôzne druhy džinu?“

Fešák ku mne pristúpil a môj čuchový orgán zavetril. *Voňal lepšie než akýkoľvek džin.* Nebola som si istá, či je to kolínska alebo sprchovací šampón, no tak či onak som mala čo robiť, aby som sa ovládla, nepriklonila sa k nemu a hlboko sa nenadýchla. Ten hriechne sexi muž voňal tak dobre, ako vyzeral. Táto kombinácia je môj kryptonýt.

V jeho hlase zaznelo pobavenie. „Naznačujete mi, že nerobím dobre?“

Pokrútila som hlavou a znova sa otočila k jeho priateľovi. „Prijímam, ale aj ja stavím dvesto dolárov.“

Keď som sa pohľadom vrátila k mužovi po svojej pravici, ten iba mierne nadvihol kútik úst. „Fajn.“ Bradou kývol kamarátovi. „Povedz barmanovi, nech naleje

frťana Beefeatera a frťana Hendricksu. Postav ich na bar a nepovedz nám, ktorý je ktorý.“

Onedlho som už privoniavala k prvému štamperlíku. Ten druhý som ani nepotrebovala ovoňať, no aj tak som to pre istotu urobila. *Dočerta...* mala som staviť viac. Toto bolo priveľmi ľahké, asi ako vziať decku cukrík. Položila som štamperlík na pult a povedala barmanovi: „Toto je Hendricks.“

Na barmana to očividne zapôsobilo. „Je to tak.“

„Dopekla,“ namrzol sa chlapík, ktorý túto hru začal. Z náprsného vrečka vytiahol pôsobivo hrubú peňaženku, vybral z nej bankovky a odrátal štyristo dolárov. Hodil ich na bar a pokrútil hlavou. „Do pondelka ich vyhrám naspäť.“

Úžasný chlapík sa na mňa usmial a zobral si výhru. Ja som sa takisto nedala dvakrát núkať. Sklonil sa ku mne a zašepkal mi do ucha:

„Dobrá práca.“

Páni! Horúcim dychom mi vyslal zimomriavky po chrbte. Už dávno som nebola v takom blízkom kontakte s mužom. Podlamovali sa mi kolená. No prinútila som sa nevšímať si to. „Ďakujem.“

Načiahol sa popri mne za štamperlíkom. Privoňal k nemu, odložil ho a ovoňal aj druhý.

„Necítim nijaký rozdiel.“

„To znamená iba toľko, že máte normálny čuch.“

„Aha, chápem. A vy ho máte... výnimočný?“

Usmiala som sa. „Presne tak.“

S pobaveným výrazom mi posunul pohárik, druhý podržal ako na prípitok. „Tak na výnimočnosť,“ povedal.

Zvyčajne tvrdý alkohol nepijem. Štrngli sme si a po-

tom sme džin na ex vypili. Možno ma alkohol zbaví nervozity, ktorá sa ma pri tomto mužovi zmocňovala.

Položila som prázdny pohárik na bar. „Zdá sa mi, že takéto stávky uzatvárate vy dvaja pravidelne, keďže váš kamoš plánuje do pondelka vyhrať.“

„Naše rodiny sa priatelia hádam odjakživa. Ja som fanúšikom klubu Notre Dame, on USC. Kedysi sme mali hlboko do vrecka, tak sme sa stavali o elektrošoky.“

„Elektrošoky?“

„Jeho otec bol policajtom. Dal mu pod sedadlo v aute paralyzér, len pre prípad. No sotva si predstavoval, že jeho syn dostáva elektrické šoky tým paralyzérom, keď jeho tím v poslednej minúte prehral.“

Pokrútila som hlavou. „To je trochu šialené.“

„Rozhodne to nebolo naše najmúdrejšie rozhodnutie. Aspoňže som vyhrával oveľa častejšie než on. Menšie poškodenie mozgu by mohlo vysvetľovať niektoré jeho rozhodnutia počas vysokoškolského štúdia.“

Zasmiala som sa. „Takže dnes ste iba robili to, čo obyčajne, hej?“

„Inak to ani nemohlo byť,“ usmial sa a natiahol ku mne ruku. „Mimochodom, som Hudson.“

„Rada ťa spoznávam. Som St...“ v poslednej chvíli som sa zastavila. „Som Evelyn.“

„Takže si milovníčkou džinu, Evelyn? Preto ja necítim medzi tými dvoma nijaký rozdiel?“

Usmiala som sa. „Za milovníčku džinu by som sa veru neoznačila. Pravdupovediac, uprednostňujem víno. No nespomenula som svoje zamestnanie. Pracujem s vôňami – som parfumérka.“

„Vyrábaš parfumy?“

Prikývla som. „Okrem iného. Už šesť rokov vytváram vône pre kozmetickú a parfumérsku spoločnosť. Niekedy je to nový parfum, inokedy vôňa na vlhčené utierky na odstraňovanie mejkapu alebo kozmetika, ktorej treba dodať príjemnejšiu vôňu.“

„Nijakú parfumérku veru nepoznám.“

Usmiala som sa. „A je to také vzrušujúce, ako by si si predstavoval?“

Zachechtal sa. „Ako sa zaškoľuje na takú prácu?“

„Nuž, vyštudovala som chémiu. Môžeš však mať také vzdelanie, aké len chceš, a ani tak nebudeš schopný vykonávať túto prácu, ak nemáš hyperosmiu.“

„A to je...“

„Zvýšená schopnosť vnímať pachy, nadmerná citlivosť čuchu.“

„Takže si dobrá aj v čuchaní čohokoľvek?“

Zasmiala som sa. „Presne.“

Mnohí ľudia si nahovárajú, aký majú dobrý čuch, no v skutočnosti ani zamak netušia, aký citlivý čuch má človek s hyperosmiou. Najlepšie vždy funguje ukážka. Navyše, naozaj som chcela zistiť, akú kolínsku používa. Tak som sa k nemu priklonila a zhlboka sa nadýchla.

Vydýchla som a povedala: „Mydlo Dove.“

Nepresvedčila som ho. „Áno, ale to je pomerne bežné mydlo.“

Usmiala som sa. „Ešte som neskončila. Je to Dove Cool Moisture. Obsahuje uhorku a zelený čaj – to sú, mimochodom, bežné prísady aj do džinov. Používaš šampón L'Oréal Elvive, taký ako ja. Cítim extrakt z kvetu tahitskej gardénie, kvetu šípovej ruže a jemný náznak kokosového oleja. Och, a používaš dezodorant Irish Spring. Vlastne teraz ani nemáš nijakú kolínsku.“

Hudson zdvihol obočie. „Tak toto je pôsobivé. Včera v noci sme mali v hoteli predsvadobný žúr a ja som si ju zabudol pribaliť.“

„Akú zvyčajne používaš?“

„Ach... to ti nemôžem povedať. Čím by sme sa potom zabávali na našom druhom rande, keby sme nerobili čuchový test?“

„Na našom druhom rande? Nevedela som, že bude aj prvé.“

Hudson sa usmial a natiahol ruku. „Noc je ešte mladá, Evelyn. Zatancuješ si so mnou?“

Neprijemný pocit v žalúdku ma varoval, že to nie je dobrý nápad. S Fisherom sme sa mali držať pri sebe a obmedziť kontakt s inými ľuďmi, aby sme minimalizovali šancu, že nás niekto odhalí. No nikde som ho nevidela. Navyše, tento muž pôsobil ako magnet. Ešte skôr ako môj mozog vyhodnotil klady a zápory tohto rozhodnutia, som mu vložila ruku do dlane. Zaviedol ma na parket a jednu ruku mi ovinul okolo pása. Ani ma neprekvapilo, že vie tancovať.

„Takže, Evelyn s výnimočným čuchom, ešte som ťa nikdy nevidel. Si hosť alebo tu niekoho sprevádzaš?“ Poobzeral sa po miestnosti. „Hádže teraz na mňa nejaký chlapík vražedné pohľady? Budem potrebovať Jackov paralyzér, aby som zahnal žiarlivca?“

Zasmiala som sa. „Som tu s niekým, no je to iba kamarát.“

„Chudák...“

Usmiala som sa. Hudson so mnou očividne flirtoval, a predsa som mu to zhltna aj s navijakom. „Fishera zaujíma skôr ten čašník, čo rozdával šampanské, nie ja.“

Hudson si ma pritiahol. „Tvoj partner sa mi páči viac než pred tridsiatimi sekundami.“

Na rukách mi naskočila husia koža, keď ku mne sklonil hlavu a nosom sa mi letmo dotkol krku.

„Voniaš neuveriteľne. Použila si vlastný parfum?“

„Hej. Ale tento sa nedá objednať. Páči sa mi, že mám jedinečný parfum, podľa ktorého si ma ľudia zapamätajú.“

„Nemyslím si, že na to, aby si ťa niekto zapamätal, potrebuješ parfum.“

Po parkete ma viedol s takou gráciou, až som uvažovala, či nechodil na hodiny tanca. Väčšina mužov v jeho veku sa domnieva, že pri pomalom tanci sa stačí hojdať zo strany na stranu a pritískať sa k tanečnej partnerke erekciou.

„Dobre tancuješ,“ zhodnotila som.

Hudson sa so mnou najprv zakrútil, až potom odpovedal. „Mama bola profesionálna tanečnica. Ak som nechcel ostať o hlade, jednoducho som sa musel naučiť tancovať.“

Zasmiala som sa. „To je naozaj zvláštne. Nemienil si kráčať v jej šľapajach?“

„Určite nie. Trpela burzitídou bedrového kĺbu, únnavými zlomeninami, natrhnutými väzmi – rozhodne to nie je taká oslnivá profesia, ako ju prezentujú na tanečných súťažiach v telke. Takú prácu musí človek naozaj milovať.“

„Milovať musíš akúkoľvek prácu.“

„To je fakt.“

Pieseň dohrala a konferencier vyzval hostí, aby sa usadili.

„Kde sedíš?“ opýtal sa Hudson.

Ukázala som na bočnú stranu miestnosti, kde som sedela s Fisherom. „Niekde tam. Stôl číslo šesťnásť.“

Prikývol. „Odprevadím ťa.“

Dorazili sme k stolu zároveň s Fisherom, ktorý prišiel z iného smeru. Prechádzal po nás spýtavým pohľadom, no mlčal.

„Hm... toto je môj kamarát Fisher. Fisher, toto je Hudson.“

Hudson natiahol ruku. „Teší ma.“

Potriasol si ruku s Fisherom, ktorý akoby onemel, potom sa Hudson otočil ku mne a znova ma chytil za ruku.

„Mal by som sa vrátiť k svojmu stolu.“

„Dobre.“

„Zatancujeme si ešte?“

Usmiala som sa. „Rada.“

Hudson sa zvrtol na odchod, no zastal. Cúval a hovoril: „V prípade, že by si zmizla ako Popoluška, aké je tvoje priezvisko, Evelyn?“

Našťastie ma oslovil mojím falošným menom. Prípadom mi to, aby som sa nepreriekla, ako sa mi to takmer stalo pri krstnom mene, a nepovedala svoje pravé priezvisko. „Whitleyová.“

„Whitleyová?“

Panebože! Pozná Evelyn?

Prešiel mi pohľadom po tvári. „Krásne meno. Uvidíme sa neskôr.“

„Hm... dobre, iste.“

Keď nás Hudson už nemohol počuť, Fisher sa ku mne priklonil.

„Miláčik, dnes sa volám Maximilian.“

„Preboha, Fisher. Musíme vypadnúť.“

„Kdeže,“ mykol plecami. „To nie je problém. Maximiliana si odmyslíme. Som tvoj partner. Kto by poznal po mene človeka, s ktorým sem prišla Evelyn? Hoci na realitného magnáta by som sa rád hral aj naďalej.“

„O to nejde.“

„A o čo teda?“

„Musíme vypadnúť. On to vie...“

Druhá kapitola

STELLA

Fisher si srkol piva. „Si len paranoidná. Ten chlap nemá ani poňatia. Sledoval som jeho výraz, keď si povedala Evelynino priezvisko, a všimol si iba to, aká si nádherná.“

Pokrútila som hlavou. „Kdeže, zatváril sa čudne. Videla som to.“

„Ako dlho si sa s ním rozprávala?“

„Neviem. Možno pätnásť minút. Stretli sme sa pri bare a potom ma požiadal o tanec.“

„Vyzeral ako ten typ, ktorý by sa hanbil opýtať, keby sa mu niečo nezdalo?“

Zamyslela som sa. Nič také neurobil. Hudson sa javil skôr sebavedomý než ostýchavý. „Nie, ale...“

Fisher mi položil ruky na plecia. „Zhlboka sa nadýchni.“

„Fisher, mali by sme ísť.“

Znova sa ozval konferencier a požiadal všetkých, aby si posadali, keďže sa mala podávať večera.

Fisher mi odsunul stoličku od stola. „Tak sa aspoň najedzme. Ak budeš po večeri stále chcieť zdúchnuť, pôjdeme. Ale daj na moje slová, si iba paranoidná. Ten chlap nemá ani tušenia.“

Inštinkt mi vrazil nohy na pleciah už teraz, no keď som sa poobzerala po miestnosti, všimla som si, že sme takmer poslední, čo ešte stoja, a ľudia sa na nás už pozerajú.

Vzdychla som. „Fajn. Večera a potom vypadneme.“

Fisher sa usmial.

Stlmila som hlas, aby ma nepočuli hostia usadení pri našom stole, ktorých sme doteraz nezdvorilo ignorovali. „Mimochodom, kde si trčal?“

„Hodil som reč s Noahom.“

„Kto je Noah?“

„Ten chutný čašník. Chce sa stať hercom.“

Prevrátila som oči. „To som si mohla myslieť. Dohodli sme sa predsa, že sa od seba nepohneme, čo si zabudol?“

„Nezdalo sa, že by si trpela samotou. Inak, kto vlastne bol ten adonis? Vieš, že nemám rád, keď sa okolo teba motajú chlapi krajší než ja.“

Vzdychla som. „Je úžasný, však?“

Fisher sa napil piva. „Nemusel by ma dlho prehovárať.“

Rozosmiali sme sa. „Si si fakt istý, že si nič nevšimol? Nehovoríš to len preto, lebo chceš, aby som tu ostala, však?“

„Nie, je to úplne v suchu.“

Počas večere som sa trochu uvoľnila. Hoci to mohlo súvisieť skôr s čašníkom, ktorý mi ustavične dolieval, i keď som ho o to nežiadala, než s upokojením, že Fisher má pravdu. Niežeby ma presvedčil, že Hudson nevie o našom podvode. Skôr mi ten džin martini už udrhel do hlavy, a tak som sa na to nedokázala sústrediť.

Po večeri ma Fisher vyzval do tanca a nebolo ma treba dvakrát prehovárať. Žena môže zažiť aj horší večer